

Somogyi Károlyné felvétele

Az utolsó aszfaltrezeget terítik az E5-ös út Dorozsmai úti csomópontjánál az Aszfaltútépítő Vállalat dolgozói. Képünkön: a Finisher nevű aszfaltterítő gép mögött a dolgozók kiigazítják az egyenetlenségeket, őket pedig az úthenger követi. Az aszfaltozással néhány nap múlva elkészülnek.

Árellenőrzések és vállalati gazdálkodás

Ülést tartott a városi tanács végrehajtó bizottsága

Szeged megyei város tanácsának végrehajtó bizottsága tegnap Papp Gyula tanácselnök elnöklésével tartott ülésén többek között két egymással legalább részben összefüggő témát vitatott meg. Az ipari, a kereskedelmi, az építési, valamint a mezőgazdasági és élelmiszerügyi osztály a tavalyi érintkezések tapasztalatairól, az árak alakulásáról, az árellenőrzés és az árhatósági munka tapasztalatairól készített jelentést, a pénzügyi osztály pedig a tanácsai vállalatok tavalyi gazdálkodásáról számolt be a végrehajtó bizottságnak.

Az árakkal foglalkozó jelentés meglehetősen összetett kérdéshez nyúlt, hiszen még a szakember is nehezen igazodik el az árképzés bonyodalmain. Ez elsősorban a szabadárú termékekre vonatkozik, amelyek esetében a vállalatoknak lehetőségek vannak indokolatlan ár-emelésre is, hiszen nagyon nehéz azt kibogozni, hogy például az alapanyagok árváltozásai és más szempontok mennyire teszik indokolttá a késztermék árának emelését. Eppen ezért szükséges az, hogy az árhatósági munkát, az árellenőrzéseket nagyon jó szakemberek végezzék. Ez a tanulás nyilvánvalóvá vált a sok részletet ismertető jelentés vitájában, s az is, hogy az árhatósági munkához — amely a tanácsok feladata is — a személyi feltételek csak részben vannak meg. Hiába sok a munka, létszámbővítésre nincs mód a tanácsapparátusban, s így az is nagy eredmény, hogy az a néhány ember, aki ezekkel a kérdésekkel foglalkozik, már rendelkezik a megfelelő szak-képzettséggel, vagy hamarosan megszerzi azt.

A nehézségek ellenére azonban összességében hatékonyan dolgozik az árellenőrzés, eredményesen segítik a vállalatokat és a szövetkezeteket ármunkájukat, a hibák és fogyatékoságok megszüntetését. Két éve, 1973-ban például a tanács osztályai összesen 1310 árellenőrzést végeztek, tavaly pedig már 1624-et. Munkájuk eredményességét tanúsítja, hogy 1973-ban 161 esetben kellett szabálysértési feljelentést tenniük, tavaly viszont már csak 61 alkalommal.

A végrehajtó bizottság az anyag vitája után intézkedéseket hozott az árellenőrzések hatékonyságának további javítására, s egyúttal úgy döntött a tes-

tület, hogy a központi szervezetek tájékoztatói fogja néhány problémáról. Például arról, hogy az árak emelkedésével nem tart lépést a tanácsok rendelkezésére álló beszerzési alap növekedése, s így a kórházak, iskolák stb. ellátása nehézségekbe ütközik. Ez pedig közvetve nyilván hat az életszínvonalra is.

Ugyancsak érdemes vázlatosan ismertetni a tanácsai vállalatok tavalyi gazdálkodását elemző anyagot. Tavaly a szegedi tanács vállalatai mintegy 1,2 milliárd forintot termelési értéket produkáltak, amely majdnem 11 százalékkal haladja meg az 1973. évi összeget, s a fejlődés dinamizmusa is meghaladja az ötéves terv előirányzatát. Ezen belül elsősorban az ipari vállalatok termelése növekedett. Mindenképpen említésre méltó a fémipari vállalat termelési értékének majdnem 20 százalékos növekedése, amelyben jelentős szerepe volt a gyártmányfejlesztésben kikísértetett 28 fajta új, illetve módosított termék gyártásának.

A tanácsai vállalatok fő feladata természetesen a szolgáltatási és a kommunális munka. A szolgáltatóiparban elsősorban a Patyolat teljesítménye növekedett, 1970 óta megkétszereződött. Jelentősen fejlődött a tanácsai építőipar termelése is, egy év alatt 20 százalékkal.

Intenzíven fejlődött az IKV lakóházjavítási munkája is: tavaly majdnem 120 millió forint értékű munkát végeztek.

A tanácsai vállalatoknál a termelési érték gyarapodása több mint 90 százalékban a termelékenység javulásából származik. Ez az arány még kedvezőbb az ipari vállalatoknál: 98 százalék. A tanácsai vállalatok tavalyi nyeresége összesen 153 millió forint volt.

A beszámoló részletesen taglalja a tanácsai vállalatok helyzetét az újabb szabályozók hatásától a személyi jövedelmek alakulásáig. A tanácsai vállalatoknál tavaly összesen 288 millió forint fejlesztési alap állt rendelkezésükre, több mint kétszer annyit, mint 1970-ben. Ebből 236 millió forintot használtak fel a vállalatok.

A végrehajtó bizottság határozatában arra utasította az illetékes szakigazgatási szerveket, hogy elsősorban a kommunális, a közüzemi és a szolgáltató vállalatok munkáját kísérik különös figyelemmel, s intézkedjenek a vállalatok üzem- és munkaszervezési tevékenységének további javítása érdekében, kísérik figyelemmel a szervezési és takarékosági intézkedések megvalósítását és hatékonyságát. A végrehajtó bizottság állásfoglalásában fontos szerepet kaptak a munkaversennyel kapcsolatos további teendők is.

Kádár János fogadta a mongol külügyminisztert

Kádár János, a Magyar Szocialista Munkáspárt Központi Bizottságának első titkára csütörtökön, a Központi Bizottság székében fogadta Lodongijn Rincsin, a Mongol Népköztársaság külügyminiszterét.

A szívvel, baráti hangulatú találkozón jelen volt Puja Frigyes külügyminiszter, Kádás István, hazánk ulánbátóri nagykövete, valamint Bamdarijn Dügerszuren, a Mongol Népköztársaság budapesti nagykövete.

Lodongijn Rincsin mongol külügyminiszter és kíséretének tagjai csütörtökön este a KISZ művészegyüt-

sének műsorát tekintették meg az együttes Rottenbiller utcai színházában.

Pártaktivisták értekezlete Szegeden

Csütörtökön Szegeden, az MSZMP városi bizottságának propaganda- és művelődési osztálya a Szabadság Filmszínházban aktívértékeztet rendezett. Szabó G. Lászlónak, a propaganda- és művelődési osztály vezetőjének megnyitóját után Török József, a szegedi pártbizottság első titkára tartott előadást az MSZMP XI. kongresszusának jelentőségéről, majd dr. Berecz János, az MSZMP KB külügyi osztályának vezetője ismertette a nemzetközi helyzetet, és az időszerű külpolitikai kérdésekről beszélt.

Részrehajlás nélkül

Vannak-e nálunk kivételezések? E kérdésre — azt hiszem — elfogadható az olyan válasz, hogy elvileg szó sem lehet róla, a gyakorlatban azonban, sajnos, többször is előfordulhatnak. Mi az hogy! — vághatja rá rögtön az olvasó, akinek keserű tapasztalásai vannak. Pedig kár heveskedni és elhamarkodott következtetéseket levonni több-kevesebb negatív példa birtokában. A kivételezések ugyanis mindenképpen kivételek a mi társadalmunkban, amelyek azt a szabályt erősítik, hogy a szocialista törvények érvényesítői nem kedveznek egyik embernek a másik rovására. Hogy ez mennyire így igaz, bizonyítja a lakosság egyre gyarapodó bizalma a szilárd törvényességben és az a társadalmi méretű meggyőződés, hogy a rendes emberek nyugalmáról, biztonságos jövőjéről az állam gondoskodik.

Akkor hát semmi probléma? De igen. Az aránylag ritkán előforduló kivételezések is késleltetik a szocialista köztudat kiteljesedését, zavarják azt, hogy az egységes közösségi szemlélet minél hamarabb általánossá váljék. Ha egy népesebb munkáscsalád hosszú évek óta nem képes elérni, hogy szoba-konyhás, nedves lakása helyett tágasabbat, egészségesebbet kapjon, ugyanakkor tudván tudja, hogy vannak kevésbé rászorult lakáscserélgetők — nos, ilyenkor kezd szárnyra kelni az úgynevezett népi bölcsesség: a politika meg a törvény jó, csak rosszul hajtják végre. És még az a jobbik eset, ha az érdekeltek belátják, hogy nem a kinek-kinek munkája szerint elvet képviselő szocializmusban van a hiba, hanem az elvtelen, részrehajló, megvesztegethető emberekben. Többen ugyanis rögtön hajlamosak az általánosításra. Hiába látják, tudják, milyen nehéz küzdelmet folytat a párt például a hatalommal visszaélőkkel szemben, őket ez cseppet sem érdekli, mert egyedül és kizárólag egyéni szempontok szerint ítélik meg.

Hányszor sóhajtozunk, hogy a szocializmus olyan emberekkel kell felépíteni, amilyenek vannak. Kétségkívül könnyebb lenne az élet, kevesebb bosszúságot kellene nyelni, ha már legalább az ügyintézők megbízhatóan szocialista töltésűek lennének, de hát ez csak jámbor óhaj egyelőre. Az „enyém” és „tiéd” vitája, amely a régi osztálytársadalmakban mindig hatalmas lármát okozott, manapság sem ült el egészen. A mi állami szerveinkben, intézményeinkben ülnek még régi vágású hivatalnokok, akik a felszabadulás után harminc évvel is az én-kultusz hívei, és a sógor-ság-komaság elvei vezérik őket. Mi mással lenne magyarázható, hogy például az egyetemi főlvételek idején is igen csak fölerősödik az elégedetlenség moraja. „Ha munkás, vagy paraszt gyermekének születettél, és most akarsz bejutni az egyetemre, akkor jól kösd föl a fehérneműt” — hallani az utóbbi esztendőkből. Ami azt jelenti, hogy a párt- és KISZ-szervek maximális figyelme, valamint 18—20 pontszám szükséges a felvételihez. Egyesek azzal magyarázzák ezt a jelenséget, hogy a mércét ma már magasabbra kell állítani. Egyre több a kifogástalanul fölkészült pályázó, hiba lenne tehát engedményeket tenni a gyengébbek rovására. Rendben van, csak hogy másról van itt is szó. A magas pontszámokkal is kapun kívül maradtak néha esküsznek rá: olykor meglepően győztes teljesítménnyel is fölvettek jelentkezőt, az ilyenek szülei azonban még véletlenül sem gyárban, vagy termelőszövetkezetben dolgoztak.

A széles látókörű, tárgyilagos ítélletű emberek sok mindent képesek megérteni, elfogadni. Elég általánosnak tűnik az a fölfogás, hogy egy apának kötelessége mindent megtenni gyermeke jövőjéért, és ha történetesen beosztásánál fogva módjában áll, akkor az egyenlő képességűek közül nyilván a saját fiat részesíti előnyben. Emberek vagyunk — szokták mondani —, az ilyesmi nem főben járó vétek. Hanem az már igen is háborgatja a közvéleményt, amikor összeköttetései, anyagi lehetőségei segítségével járja ki a kedves szülő, hogy jogtalan igényeit kielégítsék. Az ilyesmi nyilvánvalóan sérti a szocialista közérkölcset, ezért útjába kell állni. Hogy ez nem olyan egyszerű? Valóban nem. Aki ilyesmire vállalkozik, az számíthat rá, hogy rendszerint nagy hangú és agresszív egoisták esetleg támadni kezdenek, szaladoznak fűhöz-fához, hogy egyéni igazukat bizonyítgassák. Valószínűleg azért sikerül ez nekik néha, mert a törvényt tisztelő, tisztességesen élő emberek rendszerint szerényebbek, kevésbé rámenősek, és könnyen elfelejtik az egyszerű világosan szóvá tett kifogásokat. Pedig a hibák ellen csak következetesen lehet küzdeni, s ha nem járunk a dolgok végére, az anyni, mintha el sem kezdtük volna.

Az emberek intézik kisebb-nagyobb ügyeiket: panaszokat írnak, hivatalok ajtaján kopogtatnak, kérvényt címeznek különböző szervekhez. S ez esetben is az a megnyugtató, hogy legtöbbször szolgálatkés, hozzáértő, részrehajlás nélküli, huzavonamentes ügyintézők találkoznak. Mihelyt azonban kivételezést észlelnek, rögtön zokon veszik, és keresik az igazságot. „Utolsó lehetőségként fordulok Önökhöz, mert az illetékesektől udvariatlan és elutasító fölvilágosítást kaptunk” — írja K. F.-né a Benczúr utcából. És az „illetékes” szerinte a Volán Marx téri irodájában ülő forgalmisták egyike.

A bizalom és az öntudat nagyra növekedésére vall, hogy sérelem esetén szinte magától értetődően a pártszervekhez, a pártbizottsághoz fordulnak az emberek, mert tapasztalják, hogy ott mindig igazságosan intézkednek. És a XI. pártkongresszus még tovább erősítette azt a társadalmi meggyőződést, miszerint a pártban minden jogos panaszt meghallgatnak, illetve segítenek elintézni. Jellemző, hogy a kongresszusi határozat még arra is felhívja a figyelmet, hogy ideje lenne a jogszabályok egyszerűsítésére, világos megfogalmazására gondolni, hiszen ezzel is segíteni lehet az állampolgári kötelességek és jogok érvényesülését. Sokakban fölvetődik azonban: nem lehet-e csökkenteni a pártszervekhez küldött panaszok számát azzal, hogy valamennyi illetékes szakhivatal maximális felelősséggel intézné a lakosság ügyeit?

Bizony, nincs még rendben minden a törvények egyöntetű alkalmazása körül. Főleg a nem kommunista állami alkalmazottak némelyikének változatlanul az a rögeszméje, hogy neki lehet modortalankodni, pöffeszkedni, netán kivételeket tenni. Hát ez nagy tévedés. Teljesen nyilvánvaló, hogy aki a dolgozó emberek szolgálatában közfunkciót vállalt, az — dolgozzék alacsonyabb vagy magasabb rangú hivatalban — köteles példaadó lenni minden tekintetben. És még egy föltétlenül legyen mentes azoktól a hibáktól, amelyek ellen neki kell elsősorban küzdenie.

F. NAGY ISTVÁN

Kiváló vállalat a Szegedi Ruhagyár

A Szegedi Ruhagyár közismerten a jól gazdálkodó üzemek közé tartozik, amelyek bizonyítéka, hogy a tavalyi munka alapján újra elnyerték a Kiváló vállalat kitüntetését. Az eredményes munkát nagyban elősegítette a szocialista versenymozga-

lom, amely a pártkongresszus tiszteletére és fölszabadulásunk évfordulójára bontakozott ki. Ezzel párosult az üzem- és munkaszervezés korszerűsítése, modern, nagy termelékenységű gépek és berendezések üzembe állítása.

A szegedi gyár jelentős mennyiségű exportot bonyolít le. Különösen jelentős a szocialista országokba eladott munkaköpenyek és kiegészítők mennyisége. A ruhagyárban, a munkafolyamatok korszerűsítése során, az általános üzem- és munkaszervezés hatására a termelékenység 5,7 százalékkal javult. Nagy gondot fordítottak a jövedelempolitika helyes alkalmazására is, s mivel tavaly több mint 85 millió forint nyereséget értek el, így a dolgozók jövedelme 1974-ben 7,9 százalékkal javult.

A KNEB vizsgálata az üzemi konyhákban

Hogyan érvényesülnek a korszerű táplálkozás követelményei az üzemi és a gyermekélelmiszerben, s a vendéglátóiparban? — erre keres választ a KNEB vizsgálata. Azt is tanulmányozzák a népi ellenőrök, hogy a jelenlegi ár- és ösztönző rendszer hogyan hat a korszerű választék kialakítására.

A felmérésben a fővárosi, a Bács, Békés, Csongrád, Heves, Tolna és Zala megyei népi ellenőrzési bizottságok vesznek részt. A helyszíni vizsgálatra májusban kerül sor. (MTI)